

El futbol no ha marxat

Per estrany que sembli, crec que tots el trobem a faltar. Alguns, per la passió que ens evoca, fent d'ell una espècie de ritm diari asseguts al sofà, i d'altres per un cert ninguneig enrabiats que acaba resultant satisfactori per tal d'incomodar al poble. D'alguna manera o altra, a tots ens ha deixat un buit i ja comptem els dies per a que torni. No, no parlo de la rutina, que hem adaptat a base de passejar pel passadís i remenar els armaris de la cuina. Parlo, com alguns ja hauran deduït, del futbol. Un maldecap per uns i un remei per altres, que ara, d'alguna manera només està present a l'imaginari col·lectiu. Lluny queden les interminables jornades intersetmanals amb les notes de Tony Britten i Georg Friedrich Händel que donen pas a l'olimp del cap de setmana.

Trigarem, com tantes altres coses, en tornar a veure rodar la benaurada *piloteta* que tantes alegries i mossegades d'ungla ens ha donat. Però en cosa de dues setmanes sense el nostre estimat company de viatge ens hem començat acostumat a viure sense ell. Avui fem nostres els records que un dia van fer brillar els ulls de tants altres, cridem els gols que van assaborir a Wembley o a l'Olímpic de Roma, i fins i tot saltem del sofà amb equips que ni tan sols pertanyen al nostre ideal. Hem canviat l'apretada agenda on costava decidir la nostra cita nocturna per un menú a la carta on no importa el dia i l'hora. I fins i tot, ja no ens resulta un ànsia estar més de cinc minuts sense parlar d'ell mentre som a la taula.

I es que avui, quan la competició ens ha deixat plantats, és quan fem que el futbol sigui més que 22 païos donant patades a una pilota. Avui, quan ha parat tot, tornem a concebre el futbol com tants i tants ens volen ensenyar. Un element cultural i social com qualsevol altre, on l'espectacle hauria d'estar sempre al servei de l'espectador, l'aficionat apassionat que avui, per fi fa seva la pilota. Avui no hi ha futbol, el del negoci de clubs que avui fan malabars per subsistir, però el de l'aficionat, el que decideix veure el que vol i quan vol, és més viu que mai.

Òscar Llana

Estudiant de 3r de Periodisme